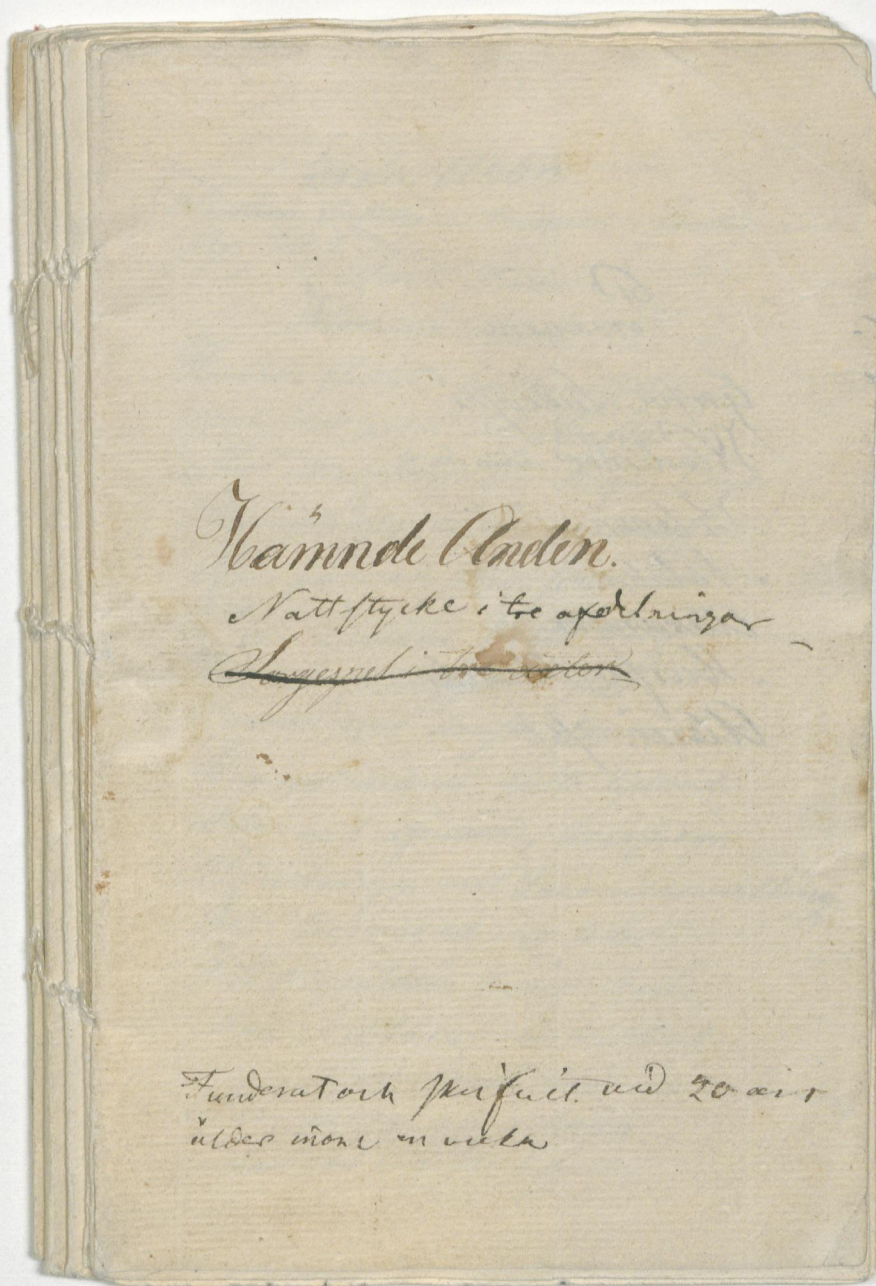
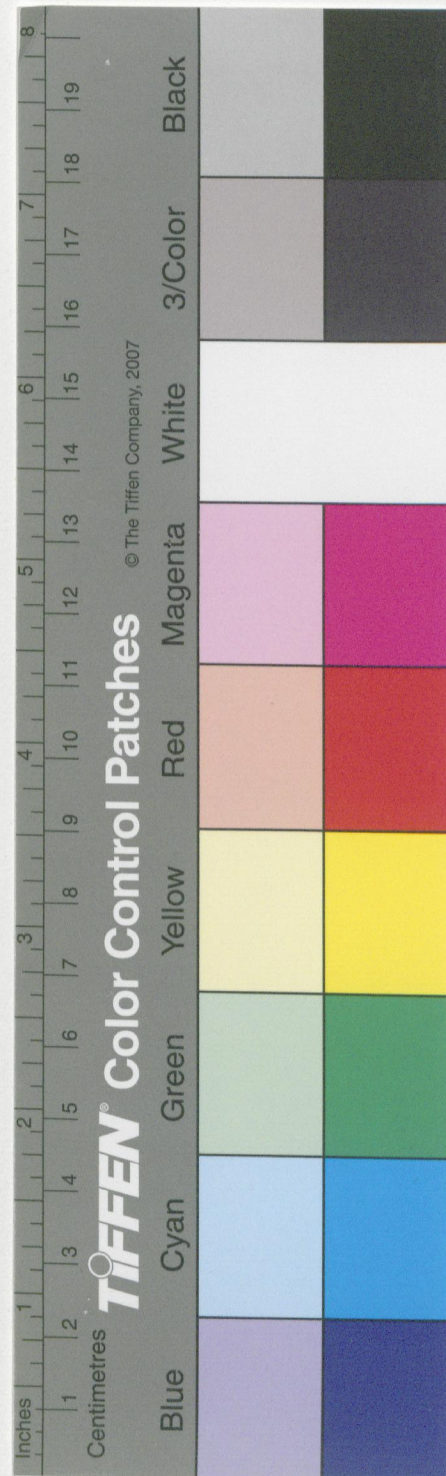

Personerne.

Grefve Ludovfski.
 Vladimir hvar för.
 Volerim.
 Natalio.
 Alexandra.
 Marfa Storoeka.
 Alexei, skaf.

Första Akten.
 Theatern förställs en trädgård, i försliden Ludo-
 vfs stadt. Första Scenen.
 Vladimir. (enferm).
 Vilken stället, hvilken tystrad
 Räder här emot det ~~brudar~~
 Mot den sträfvän. Högre, högre,
 Aldrig någö da en en annan
 Öfver sig man för som räder
 Der i Laarens stolta borg.
 Här mer stillas hjertat står
 Renare hvar kämpas dänas.
 Här med vördnad, stillas lydnad
 Der med afvond, hvarje öga
 Blickar upp mot Laarens gäns tling.
 Ja, i farung af mig ledas
 För Modarkens hvarje länke;
 Men - det är ej här ka dord.
 (Stänker Rösja tankar. Natan dömmes.)
 Och herrligt allt mullhorar
 Endast med envirk besatta!

Kommer detta skenar lifva
 Och allt alla salighet sprida!
 Bjuda regglad smagba vingd:
 Du mitt närmar bring i staden för!
 Huru gäst, berustad lycka,
 Därför det strålkornas vira
 I. Satahas riket har!
 Ha: ett ord ^(Bark) utaf min far
 Plott en vink utaf hans hand
 Och inför hans fötter lag
 Skolkas koma. (Långsamt) Welcom!
 Är det så du för besömt
 Vädrens ätla, trogna harnadling?
 Är det så du för besvara
 Denna vänska, dig beröst?
 Skotta, avlystas hjerta,
 Endu lide öfver dig.
 Men de om en lag du ronta
 Docket utaf lyckans gäst?
 Vi: vid blotta tanken juder
 All min blod? Ompligt: nej!

Ornen som mot dagens skymna
 Sträpar sig, ej trift i dyn
 Island knottet, som der fridas.
 O: så högt min ande sträpar
 Att det feinollade är andra
 Der än jag står säker, fri.
 O: Sataha, mildt du statar
 Blomster bring det vilda trädet
 Mannens kraft. Vi haldet för
 Är du som en gästs stråle,
 Ren som den, min kärlek är
 O: personens vilda skamma
 Riknar denna repa kända,
 Somna spalla pulsens slag.
 Men hvar gång jag ser dig åter
 Dugir skjutat, att statoren
 Darnat mig att skydda dig.
 Och att din egen dotters pligt
 Är, min faders alder glada.

Andra Scenen.
Wladimir. Alexei.

Alexei
Hör! Wladimir.

Alexei
Hvad har du att säga?
Det en man ~~disput~~ är borta är
Som begär vid dig att tala.

Wladimir
Vil till mig du honom för
Här jag honom vänta vill.
(Alexei går)

Wredji Steina
Ludovick. Wladimir.

Ludovick
Godt min son, att här vi mötas,
Se så glatt enqväl förpinner
Med förtroligt samtal bort.
Gubben hör ju så gerna
Hur man lever, hur man röres
Nu uti de reor, der fördorn
Nammur verkat, och han tror sig
Det förslutts snabbt igen.

Wladimir
Vader, o, om det visste...

Hur man der dig saknar, älskar
O du skulle skada livet
Vill min förtäring blott.
Ludovick.

Om min ungdoms blommas kraften
Jag der offrat, som mig sedan
Blott på miste dönde. Dock
Du ju känner hur min bröder
Med ett anhang utad vänner
Inskade att totat rikets
Gamla lagar, gamla thron.

Men för jag deras krafter
Dro öfver att fullborda
Om ej, jag, deri togs del.
Härigen visste man mig föjle
Uti hvarje företag.

Der för de sammanspinner
Sjööls åt mig Viesar nymmar,
Så de trodde mig att vinna
Sammanspinnningen blif röd
Och för jag vore de
Öghthet att begagna

Hastan gynnande för dem
 Mångern frälsades min broder
 Blev till dödens flymfligt sländ
 Och hans god till kornan hufvud
 Samma dom mot mig och fläddes
 Och mitt namnet Solen
 Du jävet i förr det varit
 Skulle utlof särelöst
 O' förgäves sökte jag
 Att min vinst till det äppeläga
 Anstigt lyckades det mig
 Med min broder anstigt haktet
 Och med ögrögjet fihet harte
 Ut landsflykt, fjerran här
 Du mig sögde, men min broder
 Nödgades sin präda dotter
 Och sin make, lönas gvar
 Vad min
 Väder, var det icke möjligt
 Att de båda återfinna
 Ledorfser
 Du jag återkallad blef

Och min broders död förram
 Eller dem jag förfångt spanat
 Jag kan närmare det namn
 Hvillet de begagnade
 För att skändt lefva här
 Denna hela är förgäves
 Värn jag till fink återvände
 Och då i härens händer
 Lönades att bres jag förfångt
 Svaret på förbudets önskan
 Der jag aflog deras bön
 Och till förtrohet starkt dem manne
 Men jag kallades tillbaka
 Men god mig återgafvis
 Väl till hofvet men mig bön
 Och i stället för mitt namn
 Deras hela riket skändadt
 Red ett annat säga mig
 Ack, men kunde jag väl gvara
 Deras glädjen i de kretser
 Der man härt och förfångt
 Mig, och nerligt fläddet mig

Dock här åter dig upprepa
 Hvad du känner allt förut?
 Vladimir

Häder, här skall dig gälen spåas
 Af ett tackt orättvitt.
 Gå emot med öppna panna
 Brattviken, och den flyr.
 Du dig, som en brottfång dögis
 För hvar blick, och dock med rätta,
 En blick hvar ju hyllar dig.

Ludovick
 Hvar är väl som nalkas der?
 Dräkten främlingen utvisar.
 Vladimir
 Han begärt med mig att tala.

Vjerde Peine
 De förre. Solenin.
 Solenin
 Adle herre, mig förstat
 Att jag fastän skänd vagar
 Elden stopa. Vladimir Kan jag en
 Nti något gina, nöje
 Finner jag deri. Solenin Nå väl!

Jag då hoppas kanske finna
 Enligt målet för min trängten
 Styldt min lefnads slottet hoppa.
 Men jag kanske för ett samtal
 Vigtigt, eller roande. (Ser på Ludovick)
 Ludovick som under tiden oroligt
 Trukta ike, har och för
 Äga tid ändå att prata

Solenin till Ludovick
 Prytet då mig osamt sagt
 Att om jag var så skada
 Gaf Ludovick, detta för
 För det rätta, denna ek

Vom af ena stannar faller.
 Men förstat mig, jag förklarar
 Vilket mitt namn att nämna har.
 Det dock fort mig hit, näväl,
 Vladimir Solenin nummer

Jag. Ludovick
 Solenin (afsked) ha! min aning!
 Vladimir
 Val. jag er då frände, helan

Solemn

Ack jag ingen frände äger.
 Fader, moder, bröder,
 Om ej mig återgifven
 Hvad naturen älskast har.

Ludovisky (orohejt)

Ne, ni bär ett namn som bannlyst
är från detta rikets gränser.
Dessför tillåt mig en fråga:
Hvilket är ert Fosterland?

Solenari

Hvar jag varit har dagen skadat
 Gj med afsehet jag det kan se.
 Men en till af minne viden,
 Att det mig att se er.

Leichowitz.

Jag det onskade begära
 Men ej vågade. Ad väll
 Låt oss platsen taga här.

De l'atta pignora ex gravis affa

Johnstone

De förare, Marf, som fladdas i London.

Salerni

Det mitt hjerte er jeg kanner
 Utal mine sølede floger.

Gen'da träffad ett par

Ännu tygalligt för mitt murine.

Heel en man, jeg fader næmdele

Jag var född uppfädd och op-

Men och hvarfär jag vet ej

Sett rum jag mig Refren

Waad Pont Kiedde hiet jaag

22
Hörni jag jag hur någon af skot

En röst emot min far.

af Högsta träderna utan att

Men herr ^{bl. 100} närmare ete taland
grepet ni ¹⁰⁰

Ludovick

Ähett intet blott en frendes

Fort Har, West, ex. Fort Har

Palmer

Barnsligt rådel, og forsyn os med
 afver gælden, ut det koster

Ph. sa' langt som framat mig.

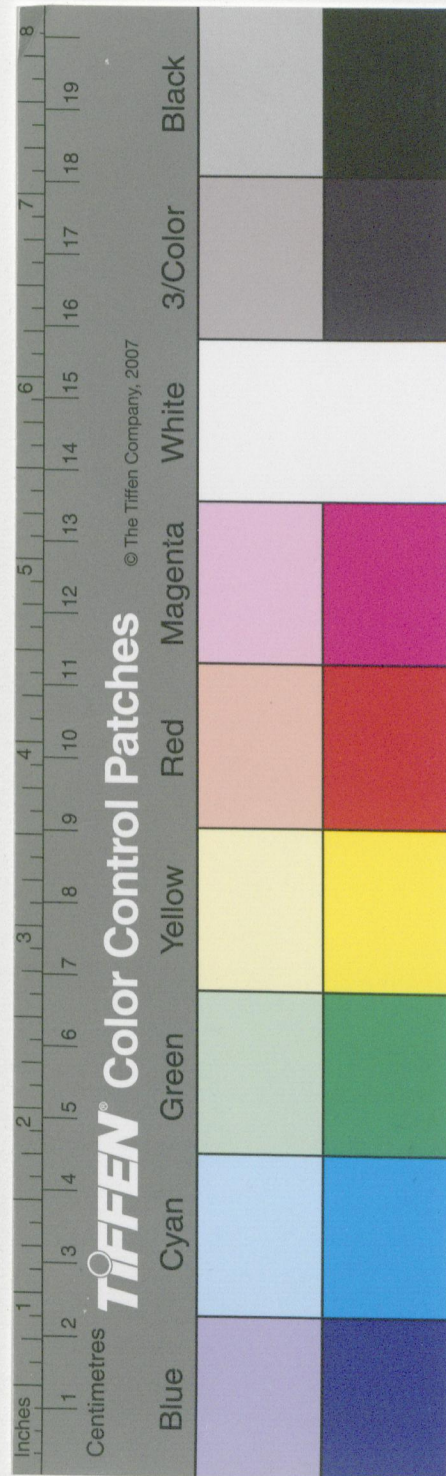
Minia gjædd kraftes buro.

Andligt Lenn en bonde mig
 Der jag belignad sig vid vägen
 Han mig förde till sin köja.
 Men då, vaknad, jag begärde
 Toras till min iader hem
 Han förstod ej mine ord.
 Stillet bort han förde mig
 Till en adelmann i orten
 Som sig tog mig språk an.
 Allt han spådd mig frukttig var,
 Ingen kändes sig mig anse
 Men han mot den öfvergifne
 Huld såsom en fader var
 Vilk jag sedan sålängt fränat,
 Då ja sög jag att jag
 Vist som brätt hem och bord.
 Vladimir jag hade kallat,
 Mig och ~~Vladimir~~ Polenin,
 Rätt jag man för mig namnet.
 Men han flög hastigt fram
 Polenin, för händerna i sö
 öfver bröstet, och betraktas honom
 i karpt.

Luelorfer (afredes nästast)
 Luvinnu hälsade - ha!
 Kommer du den pligt att följa.
 Polenin
 Luvinnu - hvad - hvad vill du mig?

Vladimir
 Hordgas ej emot den arma
 Hon utaf naturen i hand
 Rättvis sällsynt illa tothad.
 Ock, för ständets lagna blaf
 Henne nekad talgafvar
 Hörseln, att hon saknar.
 Polenin
 De
 Sällamt vildt öfver ögon' hvälfva.
 Jag hvi tillats hon att ja
 Dandra kring, i Desanblick, ~~Vladimir~~
 Hvarje gånge i god till i.

Vladimir
 Helt ~~tränings~~ för
 Oändligt ärar henne - ja
 Henne nästan olyckan i
 I förband med högre makter,

Hvar hon stå, och svar och en
 Menne skydelar, hvar hon syns
 Men hon alltid tröfver drott
 Inom drottens Stollens gränser
 Vår man allmänt henne skaller
 Gånne den, men så fredelig
 Vår nu, hon stäppas

Ludorfsky (sänds till Solenin)

Hvi skall väl en gammal kvinna
 Vår en berättelse
 Jag er ber, o, fortsatt då!

Solenin

Soga mer jag har att säga
 Det ännu ett förde mig
 Vill en man från Ryssland berör
 Det hans ord uti mitt inre
 Väktas barmhertighetsminnen åter
 Detta var det språk som dörden
 Och så jag väl hade talat
 Detta klart för hjalen stod
 Ginge jag från hans lemnar
 Och bärde på de kära huden

Snart jag gifte dem både åter,
 Och mig glödde utan biter
 Vårda hans mig både kärma
 Att jag uti Gref Ludorfsky
 Lärans gästling skulle finna
 En Solenin. Det var härligt!

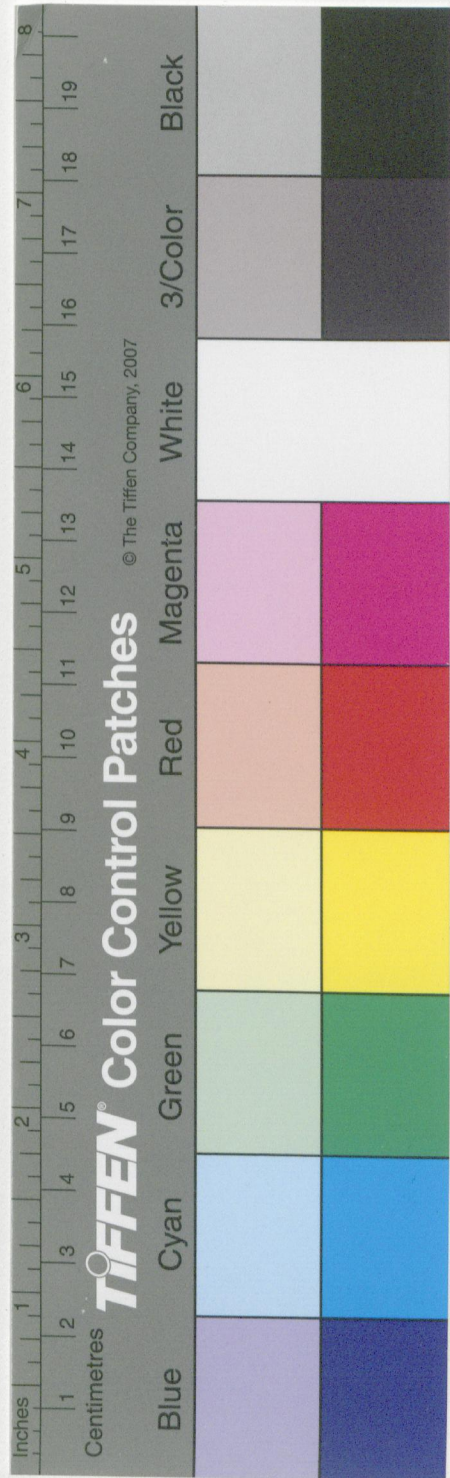
Vår magtig, värde då
 Vår det namnet. Skuld jag bär,
 Och er magt ett grand använde
 Gitt mig bistå att upptäcka
 Det jag verkligen hör till
 Eller kanske blott ett ord
 Vårer tillfyllt gör.
 Kanske känner ni -

Ludorfsky. Så väl

Solenin, er jag finner
 Kanske en en nära frände
 Kanske, ja min bröders son.

Solenin

Ack hvad lust för mig gör
 Jag så en sån uppgift
 Skall väl jag har återfinna

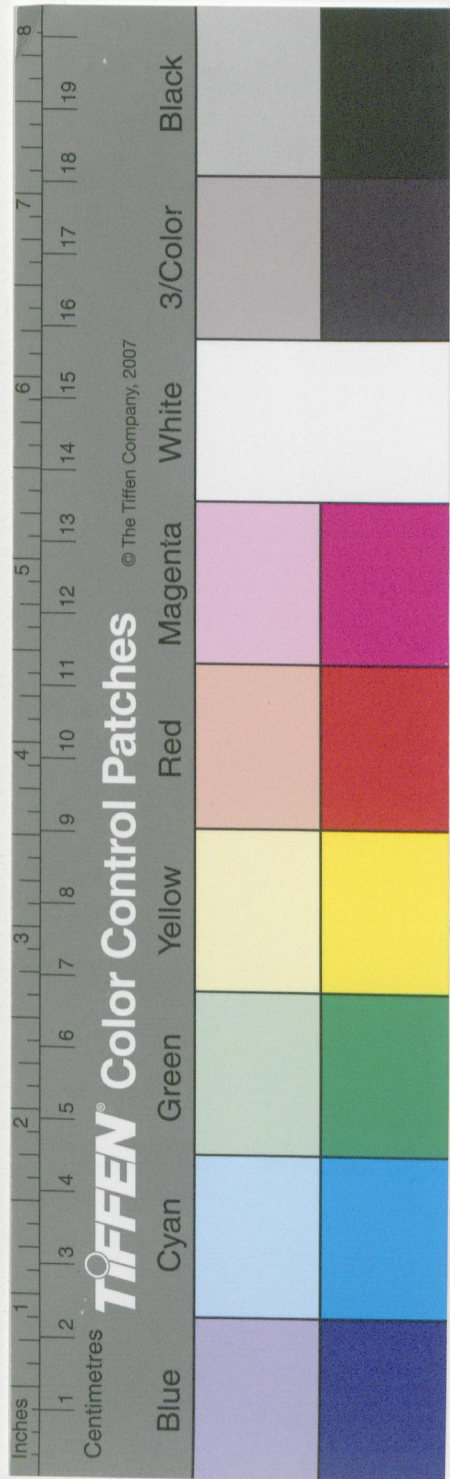
An förvänder; de män
Hjertkas namn så högt man prisar.
Älska berättar hanande och all
Äls, den grändar är ju rylig -

Ludovky.
Vad långt vore söka jag
Henne hälsan, bäst vi vika
Vindlar för att ej bli förda
Vad lär du en led jag
Nu var gäst. Jag hoppas snart
Att bli tydligt, jag vill tänka
Här i stället för jag
Snart jag följer. Som jag hoppas
Bli vi längre tid var gäst!
Ingen väl; gäst er väntar?

Volnin
Jag en främring är ju här
Hvar väl kunde jag de fem
Ett de utgånne som väl
(Vad lär du och Volnin ga?)
Här på rekarn med handen efter
Sickret som det ännu har
Dadens tecken dig det är!
(Jag långt ut)

Stette Scenen
Här vad var det? Helt den tannerna
Så var det ett minnelse
Så var det ett minnelse
Här var det ett minnelse
Här var det ett minnelse
Här var det ett minnelse

Äls, är det så, ej nej
Mig med ständigt fruktan på jag
Hög med somvets och mästare
Detta fördrager de är?
Ett många långa är
Vad kull jag väl denne frugta?
Får den like redan de
I min tanka? Trösk jag
Gå dig gengen längden?
Men de jag och låter tre
Vad af Boris Volnin?
Gå de mera söker veta.
Nej, med tygen stämmer rapa
Vad mina inne krafter
Vad för frimig den milde
Här på rekarn med handen efter
Här på rekarn med handen efter
Här på rekarn med handen efter
Här på rekarn med handen efter
Här på rekarn med handen efter
Här på rekarn med handen efter

Bödelns blickar dock min graf -
Men (sagta) kan han ej vara död -
Så som för? Men - jag är bänd
Gubben kan ej stötta för
Med den styrka så som för -
Wladimir? - Galan bolet mäst -
Ängviken tvungas
Honori, mig att bistå nu -
Doris men den broders för -
Hälsens hand som brodern själv
Hvar för skandelen hans för.
Hört att träffas Wladimir
Annan näst hinner för - (gör)
~~Anders och den~~
Först ~~den~~
Wladimir kommit med hastiga steg
Hälsens gav mig blir derinne.
Brevet sammantränger hjertat
Att det vill sitt fängsel frånges.
Wlode skall komma till
Och här detta allt. Att han
Spjöttes af Natursans blick

Kunde han det mottä väl?
Och att han sig trodde skada
Att hennes blickar, fäst
Till hans kärlek - dömbild blott
Af hans öfkanomagt. Och dock,
Hvar för skulle herten präva
Just vid deras koning? Hvar för
Här just sinna der den skada?
Här just värda han? O blott
Blott för att mig röfra det
Hvad jag kärast äger. Ha!
Hvad der då blott en dag
För att se den älskeling glömma?
Nej, nej, det är omöjligt
Sage jag den lifvare blick
Äter fastas mulet prä mig
Omast jag sumu då min vilja..
~~Anders~~ Den
Ludvig Wladimir
Ludvig sig tvitken en stund ställt.
Fonden, och hört de första orden, ~~han~~

mer hastigt fram)

Är du säker på det?²

Wladimir (överaskad)

Fader!

Ludovik

Stolen min älskling

Äck jag måste synas snart jag

Hör jag sökt dig. Vart är du

Ensam äger jag att hata

Denne yngling, även jag.

Wladimir

Du?

Ludovik

Min förberedelse här

Mycket som dig ej kan vara

Rätt behagligt, ej förlorad mig

Det som jag ej kunnat låta

Tänk dig vanor som från toppen

Vinter, af ett stygt berg.

Mått ett väder, nedanför.

Öppna höret, nedat, nedat

Hvarj stän, hvar liten gräst

Den här sallar, ger förhoppning.

Men den besvarar, och fördubblad

Äter hastigheten blir.

Nå min lifnad, på min vanelring

Vynda brottets bana.

Wladimir Fader

Hvad vet hör jag. Nej, om möjligt.

Ludovik

Stilla, hör mig blott. Gär jag

Den du tror jag är hans bröder.

Jag är Boris, inte Ivan.

Wladimir

Himnens hvad jag måste ana.

Jag. Ludovik

Det är likväl min förnad

Ej beskriver jag min lifnad

Imen (ungblom), det ej honer

Hitt, olet blott du veta bör

Laaren vridnad jag elen, orke

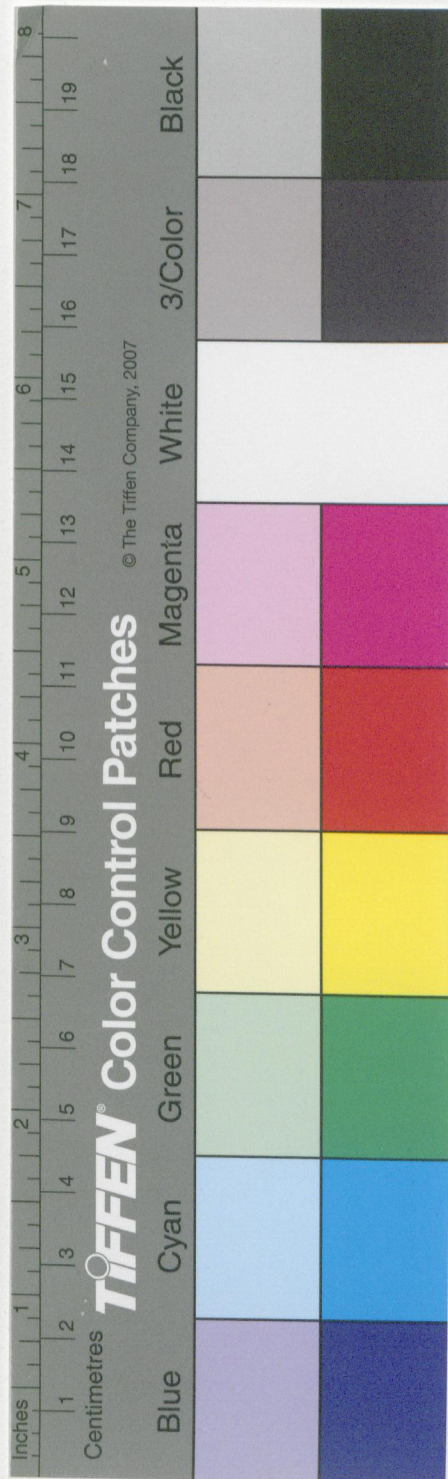
Lomle mig allt hofvet lemna.

Dei jag rasade och sökte

Enlast harn, på fänt jag snest

Andra mig nöjd som jag.
 Dock, du kunnat detta, jag
 Gå mig flytta fram i tiden
 Till den stund då jag begick
 Brottet som mig rik förderfvar.
 När min broder Svane blef
 Återkallad, vi tillsammans
 Reste från Station.
 Der emellan i vildhet.
 Då en gång vi vilse togo.
 På en bondgård i Syroen,
 Jag uti en derlig lund
 Gick att njuta af naturen,
 Där uti sin helgolas dragt.
 Då bland träden hviskade
 Mig en röst på modersmålet.
 "Vad Dig Svane har förväldt!"
 Jag, mig in i skogen störtar
 Påfångt ropar, påfångt sparnar;
 Ingen jag der finner. Då
 Trunt jag det en högre makt
 Gifvit varningen åt mig.
 Råfande af orolig far

Jag till Svane och beskyller
 Honom för det lägsta brott.
 Han blott skrällas, det uppretar
 Annu mera blod min viselhet,
 Och i rasrie jag affskot
 emot honom med pistol.
 Han till jorden junker - döi -
 Walemis
 Hvarnå faller, och Du tillhitt
 Brodern, brödrans blod att gjuta.
 Lactorfky
 Utu dödens armar redan
 Har mig för att ofantvar
 Det lönig rätten jagti skogen.
 Nu det haes ögat slöt
 Utom invet men sidda Marfa;
 Hon den stummas galnes gänna
 (Huru dit hon förmitt hade
 Ar en gäta än för mig)
 Skräthande sitt hemiska hänskratt,
 Doga fattats att jag störtat
 Hennes med mitt parat till jorden,
 Men jag ägde sans likat
 Gåra heligt mig förgräpa.

Wladimir
Och Wladimir - Daler - hvaet
Lidovsky.

Luvät ägar hvem han är!

Wladimir.
Ha! och alla hans namn och rätt.
Röstat har och äfven jag.
Lidovsky.

Ve han ja försvann var
G jag vägen mer dröja
Derat förka, ty min gänning
Kunde för mig i fara.

Att för att det bragg jag vore
Min braders namn och rätt
Detta framtrösk för mig tydligt
Och nu ren på många år

~~Bragg jag varit, minne av gän~~
~~Byggnad mitt verk förstor~~

Wladimir
Satt sig på gatan att godtyga
Hans bragg afbratt

Lidovsky
Hälsar, Wladimir hvad du gör

Derför död för hvarje blåk
Leför jag på många år
Kerat ^{hvit} det stark mig var
Att den mistro hindra, hveten
Kunde af den äfven väcka.

Dy mest allmän andran hade
Man ett sällsamt tecken skadat,
Likt ett för, ett sällsamt spel
af naturen, ett förflömet
På min spåde brors gänne.
Man förs dig det saknade
Men jag föregått tiden

Skat ut det. Man mig trott
Och nu ren på många år

Bygg jag varit, dinne yngling
Bygner nu, mitt verk förstor

Det behöves blott en blåk,
En som beret sig och mistro
Uppstår är. G. Soderas men

Allt mig flöta, allt bli klost
Lätt man löser hvarje knut
Som nyfikenhet nu ättat
Då en gång man kajat har.

Madonier

Vad är att se hans bård
Lärligt: hans ankt står
O: i alla fall ju kynda
Honon genast att godt göra
Det han tidit, lat utgå^{or}.

Ludovik

Madra, mins hvar der
förbrar

Hins du blir en utsläng då
Utan hemvist, utan namn.

Madonier

Vader, ha och hvem var det
Som uti mitt unga sinne
Protat ärelighetsans pränta?
Uppfödel i en stilla dal,
Skäddt från glänsens prukt och glatter,
Hvad ej mig äran lockat
Skinnan jag den skäddat blott.
Liggt der mina dagar framflutit
Likhom blonstjans rindstern mig
Se och du mig kanna lärde
Ärens tus krafft, och behagit
Ättas herrskarmagten, den
Jag i mina händer hade
Ären anor och namnet bar,
O: ett brott för tvistat jorden
Bäpar, att naturen förser
Grunden till min lycka lade
Så värd - jag somisar att

Allt hvad somst sigst här

Ludovisk

Ligat mig hör. Du har ett ej ödet
Domstol din framteel, Lofvordimer.

(Plagta och förtrohet)

De min son, jag har ett trostede,
Lof, för gälden utaf ~~den~~ vada,
Kun se enstam, skyddet var.

Su han är ju lika skyddet
Gifven uti våra händer —

Rader kan ännu ju finnas —

Detta svärd du bär, är skarpt —

Mig, förstår du?

Wladimir

Ha! och detta!

Wladimir närmast kändt

Enot, jagar i mitt bröst.

Su, föraktet smärtan är

Endast din. Det brott jag

Ser för dig att broddat morder

Mig till morderare omkasta

Det och du.

De min vader? nej, nej;

Wladimir tiger, en nyana

Som min far jag ville affka.

Se ju reda ej till pannen

Utnärningar att förgiva

Vilket kvarannan. O, jag dig

Ja, se varmt på om det är allskat

Allt mitt lif jag gemenskap

För att om det och tryggt skydda

Af din hjerta blott ett hår

Ludovisk

Har se för de, som du onkar

För mig fört och jubel skada

Hur den vaden bruta här

Fångas af hans blod som strömmar

Utnärningar Nag. Skad

Hvilkens färdhet du skall nyta

Af den kärlek att du lemnat

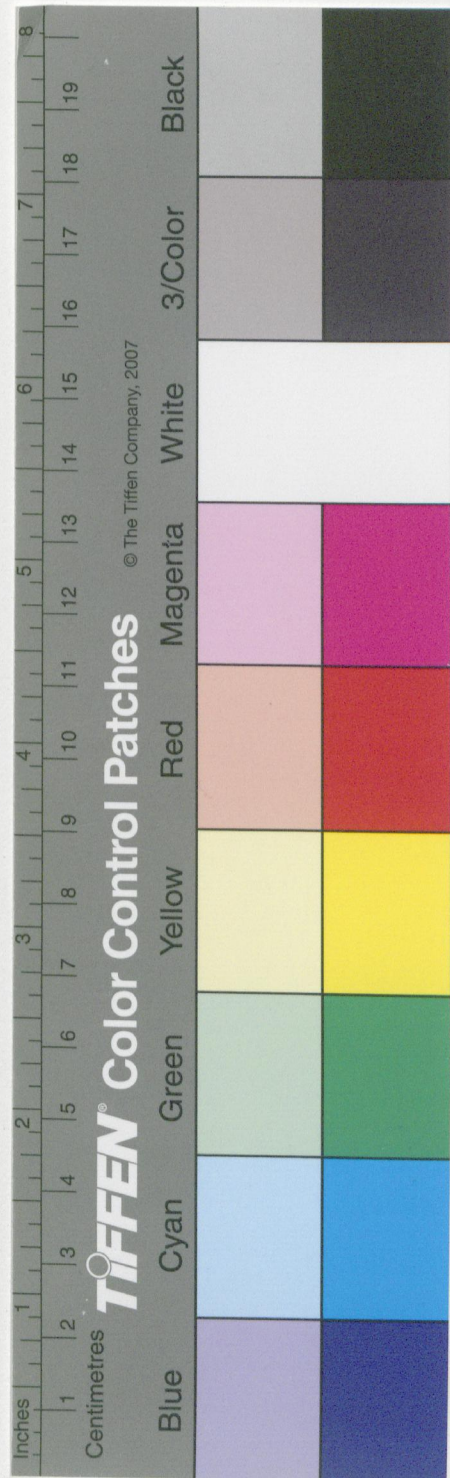
Honom uti vaders vald

Och se för på den votten

Utnärningar vildt annar

Och se hoppas näst drön

Det mitt brott månggubbt delat

O hvad nyttning du att skada.
Hur uti Naturs järmar
Volnir dig flott bider.

Wladimir

Det är du ej mig vinnur
Med din smälsk. Volnir
Vad till Wladimir berökas.
Hjelpa oss att säkert fly.
Och Natalia, af den flotte
Wladimir se. Vagat utskad
Gå din söde kall föräma.

Ludovik

Den se tror ej kvinnan känner.
Wladimir och minns den fradom
Som uti var det från fader
Gått i arf, från flugt till flugt.
När Volnir återger
"Det Volnir orätt län"
"Snart man kall med fasa p"
"Huru bloda far och son"
Va den gamle fradom lyder
Huru tyder du upp lyftning.
Hoppas du väl är att fly.

Wladimir

Och du tror att magra ord
Af en syftlös hon ställa
I den gråa ydormtiden
Svänga mig från pligens ban.

Ludovik

I min ungdom ingen är
Wagade att löratt betrifla
Denna gäspa att se in
I en gråmlida dunkla rum.
Dok, du följ de din jligt
Strandung skona, Sadermörda.
Ded an underrätta mig
Hvilken stund det vill bestämna
Att förvåda mig. Beredd
Vill jag gå den dunkla steg.

Wladimir (går)

Wladimir (senare. Långt fram)
Hvarför denna grimmiga profning
Lägga uppå mina skuldror?
Epst. För swag jag är för den.
Mots på städer eller frände,
Nej o mitle hiemst, nej.

Detta lidant vad du ämnar.
Detta lidande enda är.

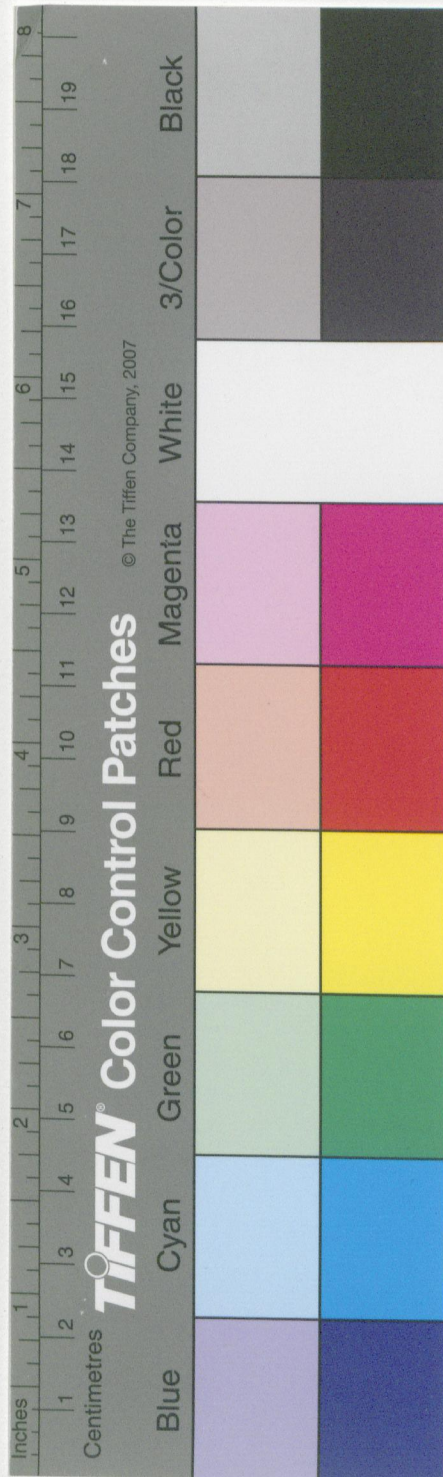
Wladimir. Marfa (inkommer med hast
men hög tillgång, och Wladimir med sig
Wladimir (vriden hon starkt glävar
under det han talar).

Wladimir

O till denna värld
Väkt ingen är medafund
Skadat, jag dock måste gå.
Därskap i din midla skynning
Huru gift välkommen vore
Den mig ej, men jag är dömd,
Endast nåd och förtroende
Skada kladda till färd dock.
Och hon tror i framtida löda
O, om hennes. Stumma tigger
Hög upplåte för att ge
Mig ett var derus.
O Marfa (hög tillgång långt)
Wladimir, mig, som du gräver.

Wladimir

Ha! — hon svarar. Luriga. Hvad?
Och vad folkets tre drick sanning?
Om en gång jag vill försöka
Marfa, säg om du min framtid
Härnär, jag hvad skadar du.
Marfa (som först)
Din väg, för jag har
En: der först en släkt af blod,
Längre fram smagt, krona der
Än, maka den och god
Då det dubbel, sen förenat
Långt är vägen, mig förenat
Slutet se.
Andra vägen: släktet kort
Stället med blod som slutet bort
Och det och din faders hjerta.
Den du älskar först, får smärta
Sedane.
Vad jag: bräjer med
Och besträgar, bled
L. att fort dock på det kladd
Du utstelt: verlden snart
Der du leder slottet och den

Sy du är din faders son.

Ingen vänlig hämt dig leder

Ingen ömt ditt väf bereder

Och försväran smärta saka

Hör ditt hjärta ditt själv skall saka

Och så de. ^{Men} ligger händerna i kors
öfver bröstet, antager sin vanliga
lärande stilt, och står orörlig.

Wladimir

Grinna hvilken arde magt

Gaf dig gåfvar i milt oade

Wladimir. Na, mera, mera,

tydligare, svara mig.

Wladimir. Här orörlig, såsom utan

att höra honom.

Äter stäm, nej grinna, svara

Lys mig milt, kan jag ick

Wanda rätt, och skona död

Wladimir. Svara mig, svara

Wladimir. Fortfar i sin förmållan

och stäm. Wladimir. Sätter i henne.

Wladimir. Sätter i henne.

Grinna slämnig galning.

Svara eller. Wladimir. Kan svara, rycker

sig bort, och går långsamt bort.

Femte scen

Wladimir (en sam)

O hon svarar. Åger hon

Du ej rätt att mera säga

Eller känner hon mig mer?

Dock, hvi önskar jag det väl?

Är mer detsamma det chaos

Wladimir. Höring i mitt inre

Utlaf spökets hemlighets ord.

Är väl det omöjligt lyda

Pligten, och men släder skona?

Kan ju ännu min fader dock.

Ge, det intet annat val

Fader, eller brodermord.

Än en utväg, hon ju svara

Att bekräva jag gör här.

Blott mitt lidande hon ömmande.

Ju derw. O, gerna det

Blott min far jag skona kan.

De i muslimans stot,

Wladimir. Sitt upp kan fort.

Lyskig der kan finnas sig.

Wladimir. Med guld till guldens värde

Jag jag lata honom resa
 Till Tyrolen åter hem.
 Son af Boris Holenin
 Hets nam. — Men Wladimir.
 Huru handlar du väl eld?
 Äger jag väl rätt att säga
^{insett för mig hans namn och betydelse}
 Om att tryckt jag kunde det
 Efter det, ^{omtryckt bli}
 Nej. Vrigkan mig följ
 Märket af en gittvis handelling
 Och i själva tyckam skett
 Niding, släktets hämnder öfver
 Rozlarve förbrutaren.
 Lvinne, ha! från afgrundens
 Vard du var att förtä mig
 Allt hvad mig min fantasi
 Herrligast här förfoglat
 Utan hopp att vinnas det
^{att jag förmodar att du förmodar}
 Allt du lofar mig att kopar,
 Med ett enda brett. O Gud!
 Och på andra sidan står
 Dödens blodiga gäst
 Där och för till samman krossar.
 Hopp bliff till var på gressen

(häftigt)
 Och. Natalka! ha! jag vill (kontra)
 Wladimir — hvar vill eld?
 Lång tystnad ^{under hvilken} Wladimir står
 (slutligen i djupa tankar.)
 Långt! Vår, nu kampen slutad är.
 Fader att himlen kröna
 Verket med din godhets hand.
 Om jag orätt balt, tillgif
 Jag ju offerat att döda
 Hvad jag tror din vilja bad.
 Antag mig till en samtaffer
 För min gamla faders brott
^{att jag dödar ha, som jag}
^{här det som jag offerat}
^{att jag dödar ha, som jag}
 Wladimir. (under denna tiden mörk)
 Alexi.
 Gode herre, mig förlåt
 Att jag vågar dig att störa.
 Men du står för den gamla
 Språkambuden och så inlett
 Att jag mig behandlat.
 Wladimir
 Om du riktigt har, så jag

Gjett nu jag ej dig hör.

Alcei

Herre vigsloft är i samning
Det jag onskas säga dig.

Mademois

Skynade då, min tid är kort.

Alcei

Kort jag säga vill som möjligt.
Jag på a f stannat jag allt Marfa.
Männings ännu lätts. Huru
Inett det alltid bader. Ber
Var på jakt emot enafärd.

Mademois

(afsidet) Rätt det här för ett ödet bader.
(Migt) Du alltså hört henne tala
Bredan för.

Alcei

Säg ike jag
Men tillåter du mig säga
Att om henne talas då
Miner du att rätt jag har.
Mademois.
Hm. - näväl, berättas då.

Alcei

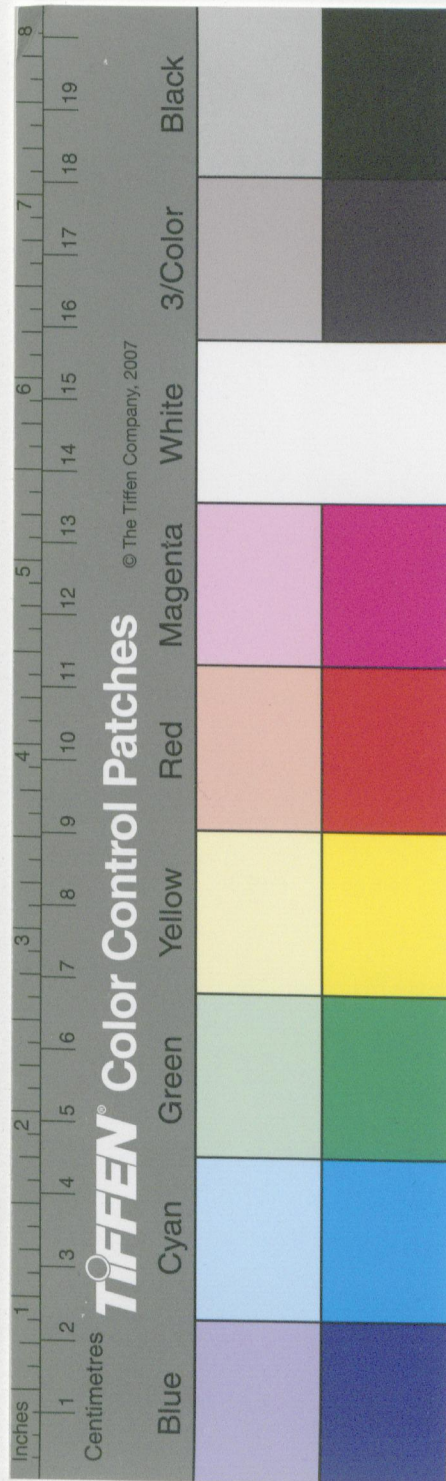
De där för din fader var.
Borttän af oss ej fad.
Attan uti den g hanna staden
Tänkta på de fids var.
Alla honom här väl signat.
Då han hit kom alla trängdes
Att den gode herren skada.
Men han sat sig ute för.
Efter flere års förlopp
Inoch minna honom skadat.

Och förlat mig, herre, men
Ej för som för han godt af god
Attan på han borste var
Och nu här. Men Marfa kom
Höf vid samma tid som han,
Delet väl det hinner är.

Mademois

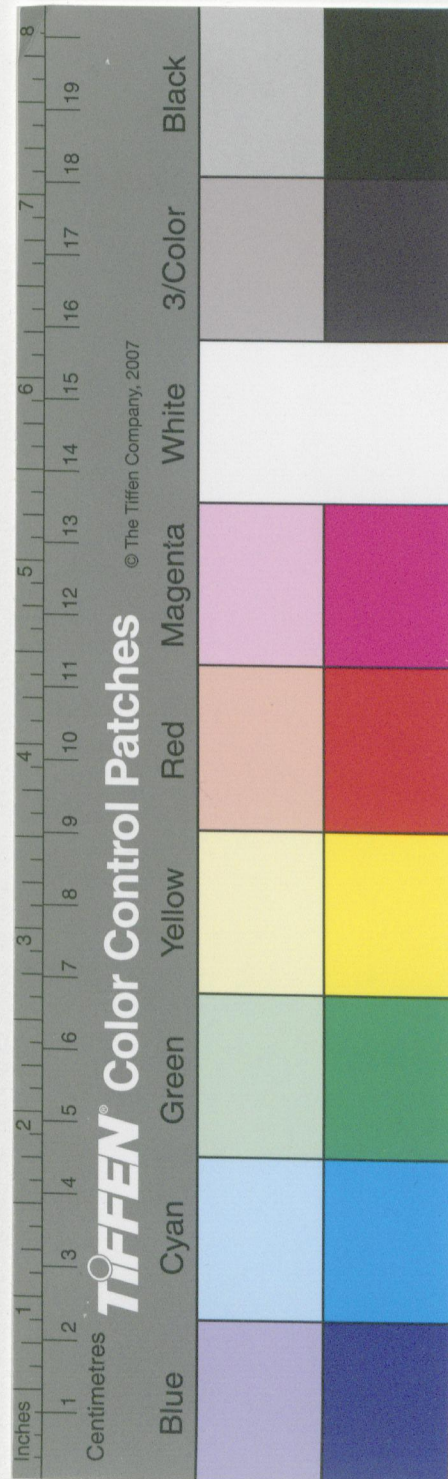
Ej beskydd den armiga grannan!
Hvad var hon väl för hanna färd?
Alcei.

Huru, det är hennes trallverk
Hon på jorden vandrat här

Starkt när en handa är
Vår älskta gubbar minnas
Gjorde barnen. Vilket som nu
Då och som hon alltså
Men de i sin första ungdom
Hör berättas att de för
Att den faders faders far
Dorligt förklarad blef
Med ena nuför
Nasande utal förklarad
Attan för enda faders faders
Hör att hamnar, första blad
Bokmört öfverklarad och öfverklarad
Var de förklarad, och med andra
Värsta faders hamnar begäret
Vilken gjorde han bekant
Att den öfverklarad som har drabbat
Vedan den berömda faders
För ett verk af hennes trohet
Mademoiselle
Men hon förklarad talat,
Annan nu. Men öfverklarad när annan
Hennes faders talat hon.

På man tror att hon är jag
Vandra kall till de för en gång
När hon kan den trohet förklarad
Som vid lifvet henne binder
Mademoiselle
För jag alltså den
Att de förklarad underklarad
Att de berättat. Denna förklarad
Men nygghet dock vetar.
Men förklarad jag annan
Att de förklarad och öfverklarad
Mademoiselle
Hör, om den faders hamnar
Då i natten öfverklarad
Vandra kring, faders hamnar
Hör öfverklarad bland träden
Förklarad öfverklarad öfverklarad
Hör öfverklarad öfverklarad
Hör öfverklarad öfverklarad
På hon midt bland de faders
Går med rader öfverklarad
Hör öfverklarad öfverklarad
Hör öfverklarad öfverklarad
Hör öfverklarad öfverklarad
Hör öfverklarad öfverklarad

Her, där du jagin trodde,
Wadernis
Da allt detta siff har ptt?

Allesi
Om ej allt, en del likväl.
Här, men om natten stunder
Skymning ren omkring oss herrskar
Ryktig Saggas faller ned.
Och på spår till himlen tågar
Störka moln till himlen. Ve
Lag ej är det, ragnets droppar
Fallar redan tätt o kom
När till ståtets gura salar
Tillat mig lågga dig.

Wadernis
Jag förglömt mig. Bort, ja snart.
Vide Leon (De qu?)

Marfa utträder från en
annan sida, och efter de utgående
När de ej mera synas går hon några lång
samma till framt, och säger långsamt och
högt till det under det hon stannar framför sig.

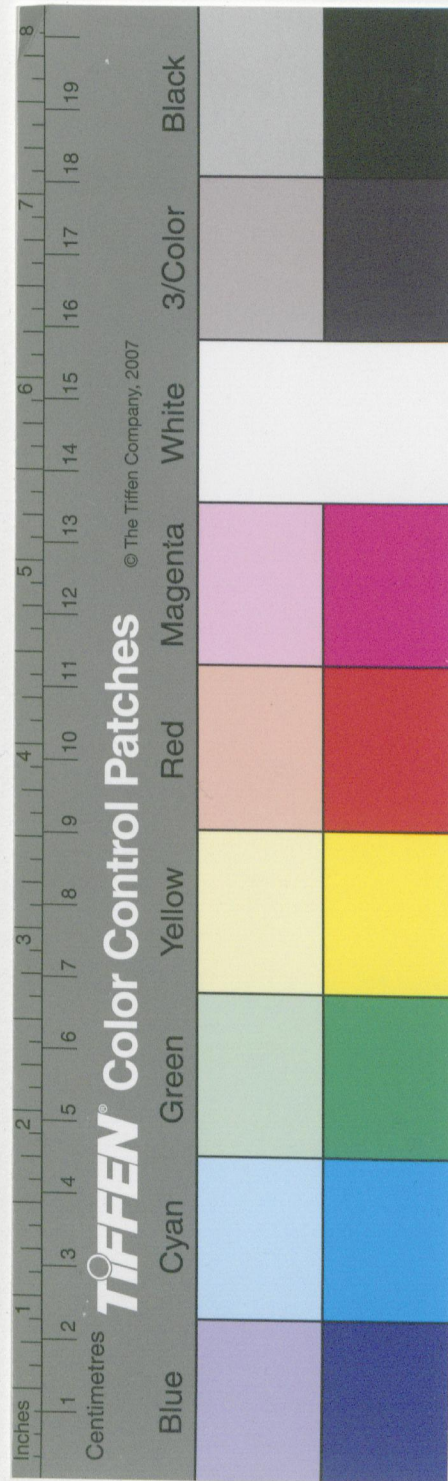
Ande min Laders
Uppåt att föra
Din dotter bort.

(Häftigt och vildt)

Att det kommer der nu redan
De ej vredga på mig, jag
Störka hämnande var.
När jag punit dig jag kallat
Att varför stannat bruden där
Och de tomma ögon blickar
Brudens blod för brudens flutt
Vredga, hat, bland tjerna anger
Jag är att allt, fader ande
Vad ett mord, oenighet
Jag bland dem har inmigt, ja
Du ju vet hur jag har vetat
Här jag vetat, hur jag lidit
För att hämnas dig, men
Nu jag redes dock att hämnas
Snart vid gränsen står, ty qvenen
Som nu vetat stada i böis
Till det enda kallt. Adsk p!
Här jag skall din statta björna
Här som ekens tala korna
Störka ned i jordens stoft
Marfa är en gång framvänder
Att jag allt och staden hämnas
Där ej snart dess väg är stadal
Ty var den förömda slagt

Tyndens hatets fri är fött
 Marfa värdar bidden, fött
 Mer en gång föddas bli
 För en anna bek gaf mig nader
 Skottigt jag dock honom vande
 O. h jag bröden eldgaf förde
 Ett hant brott att det förtändas
 Svärdet till tar var och mer det
 kall regnar, så och en ett älskaf, Marfa
 vnder vatten är ett långt gläd har som
 ordentligt hänger kring hennes aalar
 Det är vatten, dig du jord
 Gylf i morgon vattenets ruf
 Rove. ea. var en y. fäker
 att jag är ditt ruf, morgon
 Måket en jag fiska kan,
 om en skottet om honom död och vinner
 fälar hämnade andens viken
 Gylf hemigens blada skab.
 Det skattas tätt
 Se hvi fäker i fram hufvett
 anders, fören mina vinner?
 Vilken i färd mig ge?
 Ha färd, färd i vinner
 Det föddas den jag sagat
 satta höra, fött tättata
 Tyden färdiga den kille
 omig färd andra men färdiga
 vett i länge fött färdiga
 Gylf färd, men färd färd
 Anden färd färd färd. (gar)

Hög som ekens fött
 Börs och jordens fött
 Marfa värdar bidden
 Ett fött fött fött
 Dags fött fött fött
 Ty fött fött fött
 Tyndens hatets fri är fött
 Marfa värdar bidden
 Mer en gång föddas bli
 För en anna bek gaf mig nader
 Skottigt jag dock honom vande
 O. h jag bröden eldgaf förde
 Ett hant brott att det förtändas
 Svärdet till tar var och mer det
 kall regnar, så och en ett älskaf, Marfa
 vnder vatten är ett långt gläd har som
 ordentligt hänger kring hennes aalar
 Det är vatten, dig du jord
 Gylf i morgon vattenets ruf
 Rove. ea. var en y. fäker
 att jag är ditt ruf, morgon
 Måket en jag fiska kan,
 om en skottet om honom död och vinner
 fälar hämnade andens viken
 Gylf hemigens blada skab.
 Det skattas tätt
 Se hvi fäker i fram hufvett
 anders, fören mina vinner?
 Vilken i färd mig ge?
 Ha färd, färd i vinner
 Det föddas den jag sagat
 satta höra, fött tättata
 Tyden färdiga den kille
 omig färd andra men färdiga
 vett i länge fött färdiga
 Gylf färd, men färd färd
 Anden färd färd färd. (gar)

Jag min Vladimir har lofsat
Den mitt lugn för alltid förde
Derför - skunta ej!

Alexandra
Natalia.

Nu jag skantar ike mera
När min vän! du nu mig vingar
Och meras än jag tillt

Natalia

O min Alexandra, du
Var min vän och bekännare
Klangen gång. Då jag vänder
Ser jag ett litet barn
Vilket min moders dotter att yrata
Då den mor - och ölet gynnade
Kan ej se en annan källa
Det how life kan mig se,
Vänkade mig som den lyfter
Och i vägen påda brist
Månen ianskap, språkkanke
Då o den en enad gik mig
Sig till vän, till tröstarende.

Klangen gång, då hanförd jag
Och mitt raskö lyne hästet
Lysets ögonblicket lug
Då solen gaf mig ljus igen.
Görinner tillvudet gråtande mot den
Och. Halshög
Alexandra, och mig yig
Lugnet av den nu.
Alexandra.

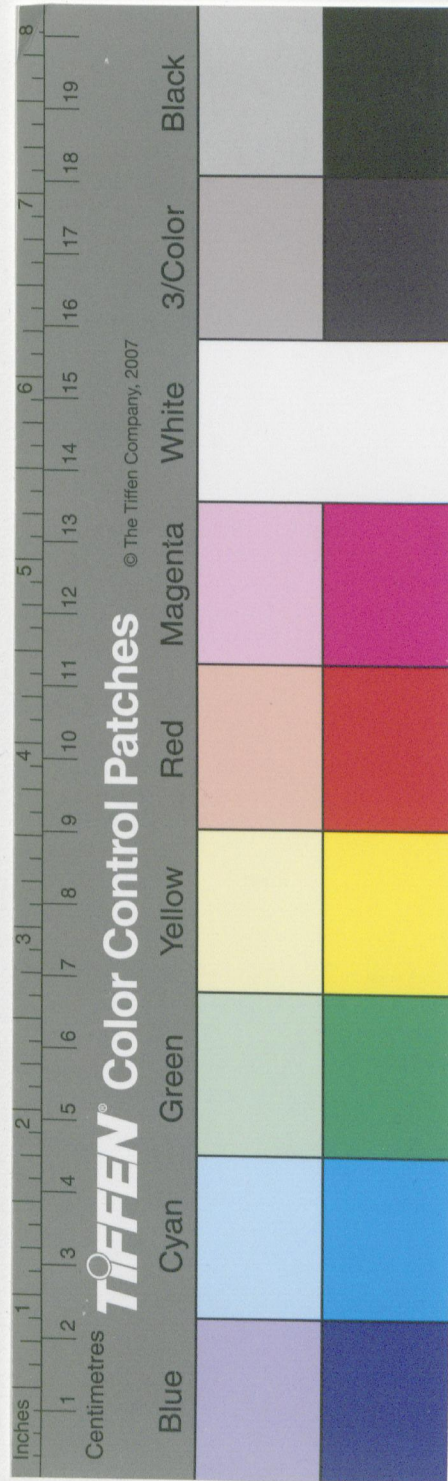
O Gud!
Var väl du min vning fann?

Natalia

Och fördom mig ej jag minnar
Mig till dig så varmt så öppet
Men dock du mig från dig höjer
Att var de förka mildhet trost.

Alexandra

Var du, blomman, den i gar
Där för hand ut solen fann
Vedergäkt, och till mjuktning
Lif, till förhet kallade
Då jag inskade att verka
Med för dig, men ack hvad kan jag

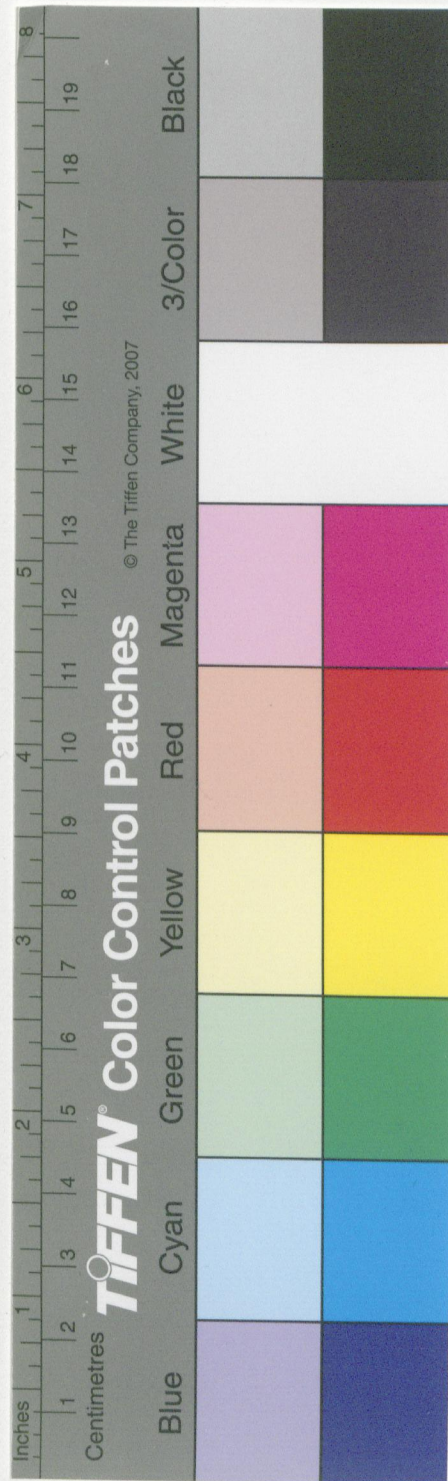
Med passionens rott, om ej
Upp till dig älskar dig kan jag
Och med en köld kärlek bresta
Vill det inte vara du älskar förr.
Satalia.

Och kan mig ej förlä.
Själpej! Vet jag hvad jag känner.
Wadonin det mitt hjerta
Äger samman runn som förr
Dinertigt och varmt jag ständ
Mig det honom, och jag förmår
Allt i någon mått kan säga
Denna kärlek är mitt brott.
Men Solens älska lände
Mig att denna kärlek är
Kärlek är. Odet hans blick
Hvildade på kärleksfullt
Upp till mig, då med en varm
Att vilken endast syddon äger
Hans besök sin enstaka soning
Och med ett färlig hjerta
Mig i ängst jag och lade
Vad en sån älska lände
Och trödde jag att hjerta,

Uti fullhet skulle bresta
Och jag måste bresta bort
Löst mitt inre uppror delja.
Elsk, då erfor jag den kärlek
Som med ett ständigt mak
Sjutt förminsk eller ock
Och med gränsen gadel fört.
Alexandra

Min Satalia, älska vän,
Grata blott med dig jag kan
Min din smärta inte lindra.
Hoppet omig dock är ej lönar
Denna kärlek härtigt tönd,
Och det nya blott ett verk,
Lika härtigt sockna skall.

Satalia
Patt jag ock kunde hoppas!
Ingen kärlek i mitt brott,
Ingen tanke i mitt inre
Hvilken ej för honom talar

Q. hur är jag dock så frug.
Här förmed jag ej att gräpa
Sideljerner, vilda magt.
Som hur lugn, hur säll jag var!
Här är mig väl nu den glans
Hvilken Walden omstrålar?
Ack för mig den endast blir
Präktig bård uppå engraf.

Alexandra

Min Natalia, kuside jag
Jaga fjerran från den länke
Hvare smärtans bild, o kunn
Jag ditt june blott förtro.

Natalia

Ack för strichen, blott vester
Mig fört på grannavindgar
Men de p vallarna döfter minna
G mitt inne — Dök en bär.

Alexandra ville du
Med din lilla veka toner
Vaka märket att följaga

Som mig tydligt nu omger

De p accorder, fulla rona
Jaga kanske bort den länke
Som uti mitt hjerta länke
Hvare trånans hjerta smärta
Här den vilda stormens rimm.

Alexandra

Det är en gode engel gifve!
Genast går jag att bespara
Lutan, snart jag åter är
(går)

Alexandra

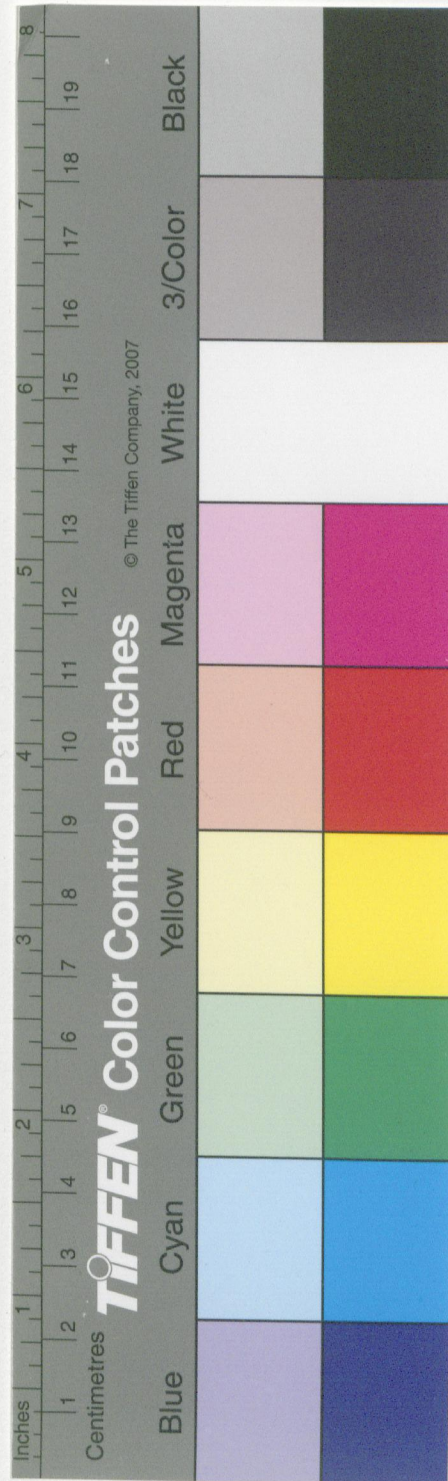
Natalia! Här förjunkten i dygna tankar
Städsmot ett träd. Marfa (inkommer
Jagta och går att ställa sig bakom Na-
talia.) Marfa

Hör Natalia!

Natalia (försvänd)

Minnet hvad!

Står den Humora hämdeanden
Marfa (långsamt och eftertryckligt)
Du förakt ditt arme gifve!
Rikedom präglad din lott har blifvit
Gär hettigt ut. från Natalia flär i st
Laf förkräkelu)

Björn
Natalia, Wladimir sänkommer från
en annan sida än Warfa utgått)

Wladimir (med gäsf röst)
Min Natalia, god morgon!

Natalia
Wladimir. Du här?

Wladimir
Min Natalia, jag vill

Än en gång ur dina blickar
Dricka sällhet, glesning, men
I mitt inre prallar, rusar
G. jag känn dig längre desto
Bort jag varit, långt, så långt.

Natalia
Du? Medan? Hvar? hvaras. Det?

Wladimir
Fråga icke hwart och hwi:
En ofygig makt mig drifver

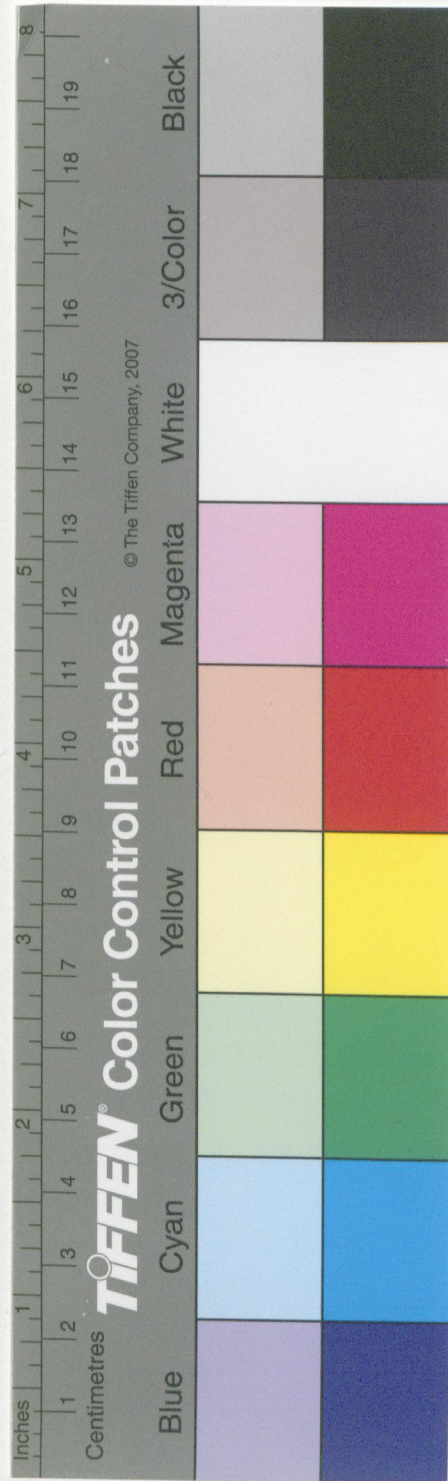
Natalia
Men du kommer snart igen?

Wladimir
Aldrig.
Natalia (beslutsamt)
Får. Med dig jag följer
Snart välkommen sen erhåller
Vårt förhållande, och jag är din.

Wladimir
O Natalia, om du visste
Hvilken barn du engagerar
I min själ, hur misst du jagar
Hvilket måls förte har
I bort på flykten. Och likväl
Jag är tvungen springa villan
Som mig lyckhögga.

Natalia (svider).
Hemmet
Hvad? Huru? Nej, nej, omöjligt.
Wladimir

Se mig på min flyktigt blott följa
Skam och ära. Som en brottfång
Jag försökt från ort till ort
Blaga höjras kan allt finna
Rägorställen ett sakert hem
Stallig, rammor, och förskjutet,

Ej Natalia allt delat
Dakernas gylla kakor
Natalia

Wladimir ett litet skämt
Skulle jag ditt tag nu anse
Om ej smärta och vilhet sprände
Hvarje muskel i ditt antot
Hvarför denna hemskhet jag
Denna gäddlik vilda ydelse
O jag ej förfäras dig! Ryckligt
Quingarnas genomskär
Men dock kan jag dig ej ta
Drottning Wladimir jag var.

Wladimir
Nej Natalia intet brott
Hälsat på ens helgedom.

Natalia
Hvartill ~~du~~ jag ryckligt skämt
Wladimir
Dette skämt tror du Natalia
Att jag kunde skämta på
O för en Volen gyllne kronan

Stänker uti vesterns vägar
Jag en främling utan hemvist
Är på jorden och mitt hj
Blott beror af den då äger
Hvad jag förr benämnde mitt
Natalia (Alexandra syns i fönstret)
Hvarför idel gator täta
Hvarför mig en främde måla
Uttas sedan och af smärta
Uttas en enda hvar punkt
Uti mörkret. O klocklärare
Hvarför flyg! Hvar är det väl
Som förmår dig hädan jag.

Wladimir funder det kan uppmärks
samt betraktas Natalia
Den från himmet bort mig jag
Den mitt namn och rätt skäl jag
Väl du känner - Volen.

Natalia (Betydligt med häftighet)
ansigtet med båda händerna. (Natalia)
(Skriland) Volen. (Sagda) Wladimir
Wladimir (med smärta)
Ja; och min Natalia älskar

När beröfvat mig. Sölar.
Säg då väl, Natalia - tänk
Någon gång, vi mig tillbaka
Då bli lycklig är. Det gifter
Välkommen! mitt för att tro det.
Äk har tung kärlekens vippel,
Mot dess aning. Nära väl.
Vart mig är att kysa, dock
Kysar väl - farväl - farväl.

Natalia
Wladimir, du så vill lämna
Mig, o det jag ej förstår!
Wladimir
G jag vill eldg förbrä.
Lycklig bli! Farväl! Gud!

Natalia
Wladimir, o Wladimir
Är jag då för dig ej mera
Än den lekare som i handens
Barnet tager, läggs bort.

Wladimir
Wlad. Natalia, ej jag vager

Pro på högnatts ljusa skimmer
Ditt du tänker för min blick.

Natalia

Vor du väl. Natalia

Skulle lämna dig att sola
Skulle finna stillheten
Då hon vifted dig i skåten
Ensam glömd, och lidande.
Vinn mig med din förälska
Följ dig i varje steg
Apettobliktodes gary

Vor du att den präkt dig omgar
Var ditt barn som fäste mitt
Vil ditt öde. Nej i ringhet
Der kan mer jag för dig vara
Än då jag läggis i med dig.

Wladimir
Tillika tillgång som sig förder
Ren omkring din lilla panna.
Och jag vager dock ej tyda
Dig, ditt offer tagan.

Natalia
 Kap. Akademis
 G. elv mitt beslut kan jag se.
 Akademis

Dotter - Natalia - nej - jag
mig till himlens salighet
och till stola, om jag kunde

Sig befluta att mig se
 På jag haft kardarna troffa
 Åtvarje vara, hvarj smärta

Själ är Natals min.
 O Natals, snart mitt och
 Afjörds utspolna sapper
 Flyt mitt hjerta ingen bön
 Nuväl, farväl / ä' länge. / Gas

4 de June

Natalia (en am)

Hvartitts uppköpt hvad o/s kamman
 Inger, attid dñ det rättas

Ch. detta original

Mig så fattig alt förbake

Proct. lutea phagena sud.

Achyrocline satureioides Lam.

Ötöz höjös ügyesfért ont.

Wart, & wart mir jill der Flur

Ha, siren, hörs mäsar die

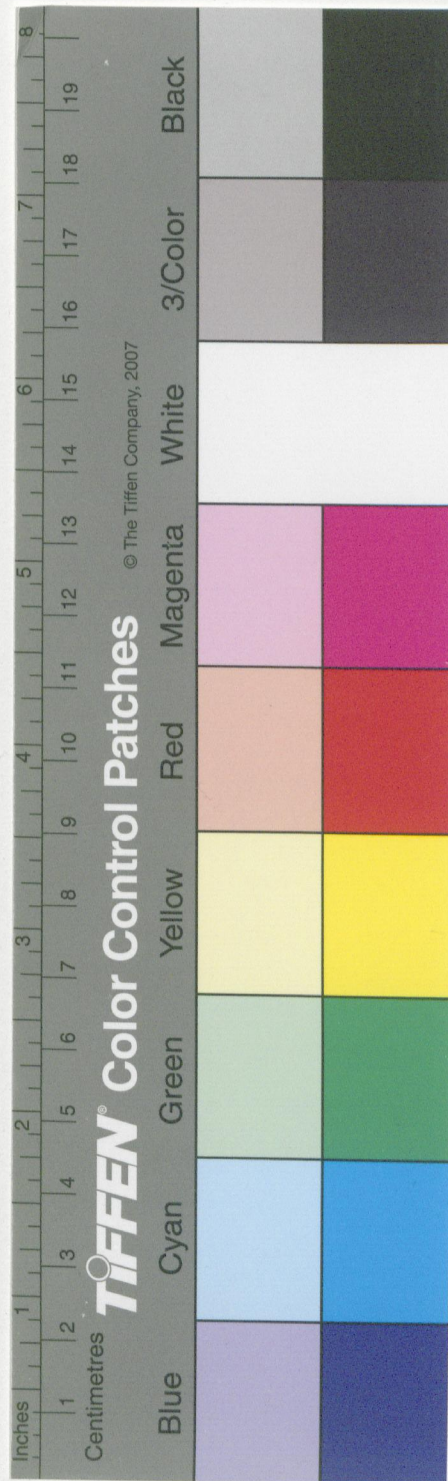
Da Vorbericht vor mittlere

Skad jag offrar för att tjäna

It is not identical

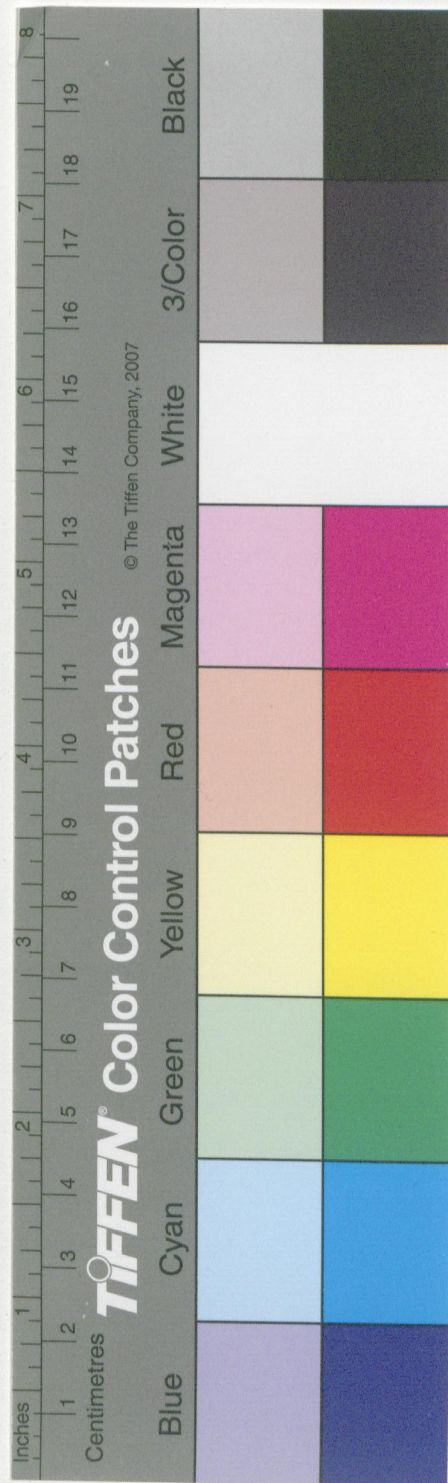
Skön att velen vare i orden

Om jag vet Notenssida

Finje vandra du mot stormen
 Mot förföljelserna att kampa.
 Dolk hos Wladimir bostuga
 Ungas meln ifrån hans panna
 Och hans elagar lyckliga
 Det katala kända än.
 Dig uti ditt hjerta smärtan
 Och med stälp motfri blick
 Fröjde bli den böjde mannen
 Skönt är så följaka för
 Brottlig ströje, för qualfull plikt.
 Manja ha hvad sade hon.
 Då hon talar, ondt det fluter
 Säger man, jag och var dömd,
 Höra hennes olycks båd.
 Dorde jag väl följa rådet.
 Ack för värllet stämmer in
 Med min kärleks kaga ro
 Nej, nej ad svart andas
 Var hon fört att smita mig,
 Att den falske fulla dag
 Ej jag glömma kända vildet

Hon med jättekraft mig grep
 Rätt till sin fars blick mig ~~helt~~ förde
 Ständig att mig förtä neder
 Ut i hvarj ögonblick
 Då mitt angest rop stelhållas
 Wladimir, som ur de sammas
 Rycken mig, och frälst jag var
 Utan försärr jag kan
 Hennes pörr, men tack samt
 Vot mitt hjerta sig till honom.
 Hwad, och jag dig skulle lemna
 Dig min räddare, min vän.
 Du min moders lifvra anda
 Skäpva kring mig milott, och vaka
 För ditt barn, att hon ej dögna
 Under bördan af sitt ide.
 Ack, min far ännu på jorden
 Kanke lifver och hälsar på
 Hand som lider jag skall sakna
 Ensam stå, mig lemnad till
 Stäck samman! Då ju äger
 Vänner än som välka dig.

Alexandra, vid ditt fjerta

Vill jag gå att finna trost

Att om vandra jag gör för att gå. Jakt
samma junder i skogen. försking Kataha
sändis hantig som.

Kataha

Hemmet, är en prästning - Skogde

Mig hvarst helgon för hans möte.

(Hod vill hantig gå ut på
en sida af thelden)

Herre Vener

Sataha. Solenin.

Solenin

Om flyr mig älla fröken.

Ja jag vill er föra. Ack

Att samme har jag väl förbrutit

Mig mot er att ni mig nekar

Denne gläde att er se

Sataha (Sataha)

Vred gar ej att jag försummat

Arbigheten på mig, men en gång

Det jag sätter mig, för att

Att jag måste eller komma

Solenin

Hvar för ej upprigtigt säga

att jag er befrägar att

Stå min kärlek vridgad för

att ni flyr mig.

Sataha

Jag förtär ej
Hvad ni menar.

Solenin

Hvar för vill ni
G. förstå mig & G. jag kunnat

G. jag vetat för er dotter

Att jag allskaner. har allmat

Den det eignad till er rej.

Stal sig för sitt reserfångel.

Och ni seden skynsamt bod.

"Hjelpen. Hvar er att hjälpa."

Och mig sit så huldrikt frage:

"Är ni skadad?" La. Sataha

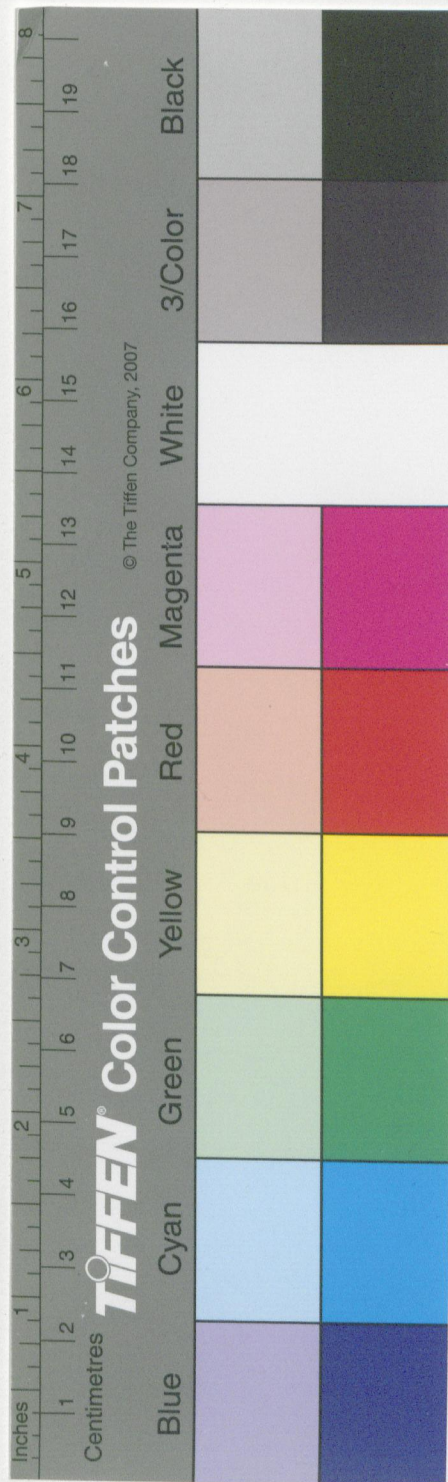
La gick stjman upp som lyser

Hvar ut mitt inne för.

La jag fant att blott af er

Sallhet eller odöd berer.

Ack Sataha, ni tiger,

Vägar jag då inte hörras
att för mig en enda tanke
Satt inte talar godt.

Natalia

Husin skilola kärn för stunda
I mitt hjerta nu, o tillåt
Blott ett ögonblick mig samla.

Solenin

Hvar för längre mig till rof
Ge att orisshiten gval.

O Natalia, vill du dela
Med mig lifrets dolda skiftin?
Vän, du sat bestuta följa
Mig till himmels rofinkunder. (tystrad).
O Natalia, ej du svarar.

Natalia (efter en kort paus, med låg

Jag en annan (att talar gräde rof)
Hvad tro.
(Hon ställer ansigt med händerna
och segndar bort)

Sjette Scenen.

Solenin (ensam)

Hon en annan lofvat tro!
Och jag - ensam - ensam är!

Hon du älskar mig, Natalia
Kant det hjerta din blick
Genom turens lilla flör.
Ha! hvad magt kan du väl sluta
Sig från mig? Nej du är min!
(Vill ha till efter henne, men möter
af Wladimir)

Sjunde Scenen.

Solenin Wladimir

Den älskade är. hwat han.

Solenin

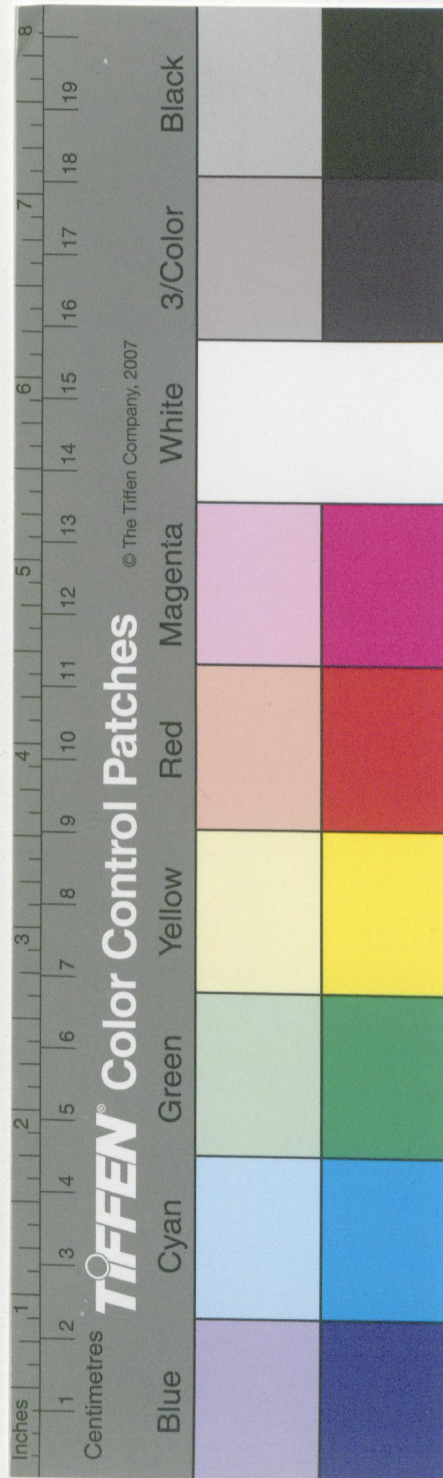
Wladimir jag inte stolt
Dig min kärlek, min förhoppning
När detta ögonblick
Hon mig kunnat. Hon mig älskar
Och, men bunden af ett löfte.

Wladimir

Hon bekände dig sin kärlek.

Solenin

O medlöd! Men själva martard
Lär de en del da hon tyckte
Och, att utan hopp jag var.

Wladimir

Ätliga flicka, och du ville
Sjuda dock en öfvergifne!
Och, jag äfven bant försaka
Vest. Katarina var min brud,
Ifrån nu hon väntar för,
Den skall bli!

Solenin

Skvad har jag? Ha!
Kan jag tro ett ädelhöf?
Och Katarina, nej ej jag
Vist din lycka störa. Vill
Dy elly måste finnas ty
Denna ädle man dig älskar
O Katarina, skönt elvar
Stråla in i det thronens ranel?
Sällgaf mig allt ägigt jag vagat
Höja blicken upp till den
Dett till makt komat haer
Dort, i hemmet tränga det
Vill jag minas otar framskaga.
Sällhet blifve eder lott.

Wladimir

O Solenin svarad jag ager
Allt är ditt. Katarina enfaen

Och jag trödde min. Vår
Hon tillhörs dig att straffets
Vigge fullt med krossa mig.
Solenin

I jag, kunden mening tyda,
Detta språk för har du för

Wladimir

Jag dig allt förklarar vill.
Skulle hemmet mig förhat
Att min faders brott jag kungör.
Dungan vill sin tynd mig ruka.
Dok, yttan. --- Den fader var
Ivan Solenin, min, Boris.
Han sin jakthet att trygga
Söfradt Iwan nar och god.

Solenin

Ha, hvad säger du? Öngigt?
I min fader

Wladimir (sänder sig bort)

Gott för min!

Solenin

Skulle hemmet! - har mig sprinkat

Madrin
 Hvar jag älsket så förtroakt
~~En~~ i värde giff Och stoda mig
 Du vet jag giff jag betala
 Kampe med allt lif. Kej Kongdom
 Jag likvat förgävis sökt
 Fly mitt lid. Det mig är
 Ren som dödens engal sprängde
 Glaphen öfver mig. Hvad tänker
 Jag på flykt. Kej skunda dig
 Gå Helenis, innan hinder
 Kunna stallas i din väg,

Lästboken för ungdomen (och för de som
 öfverflyttat till det nya).
 N. Malmström

N:o 1. Wladimir
ej hona-brätt på brätt funder det
detta lages inbudsfrö: begrepp
att stötta dolken: Dolken over
hinderas af Wladimir, som vill
frångå honore deas, sedan hans
stötta emot och under deas frö
paras Wladimir a (vader).

Madimur. (understucken ur
C, jag farad ar. fäst utn kastar
den ifrån (g.)

Ludov. K.

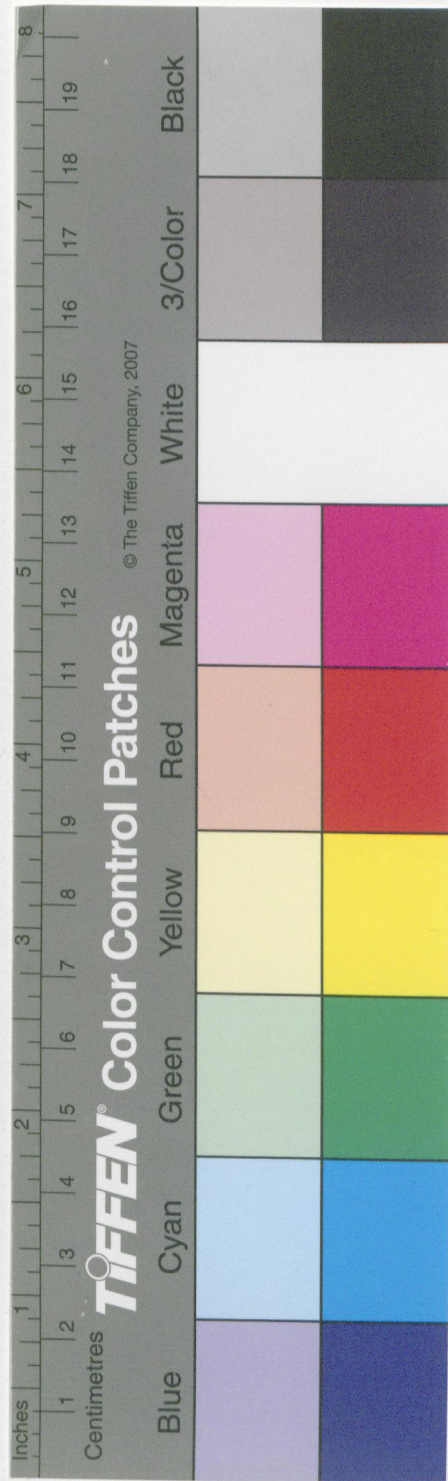
Ha! Ju! O
Hvilkén offipret tynde sladden!
Ha! han blekmar! - afgränd fröjdas!
(Sladden underfödes till sladden
och söker att samman sladden)

Marfa! ^{den högt älsade} fästade dottern och lyften
Afklagit nu är rammetens båg.
Marfa! är den tid väl kommen!

Ludov. Ky.
Hvar för dröjer jag i Hvar här,
När jag åter i Komda' öd.
(Oryggen dottern af) Marfa
och stöter den sitt bröst, gen

Lignar ner!
 (Wladimir rejiser sig fram Polenin)
 Fader, hjälp - faller tillbaka; Polenin
 (armar)

Colen
 Klarigt, jasligt. Ges da' ingen
 Ståratt hjälpa. Hjälps hjälps.

Sjunde Plöjaren

De förra. Natalia och Alexandra (kom
na hastigt in.)

Alexandra.
Hvem är det som ropar? — He!
Hvilken syn!

Natalia. Gud! Wladimir!
Varad du! Adward har hämtat.
Wladimir

Natalia, du kommer
Att bli mig brida, än i tiden

Natalia.
Du, o nej, du kan ej do.
Okyndom höger att söka.

Alexandra händer högt

Marfa
Dotter, värda för din far!

Natalia
Gud, min fader! hvar, och hvar.
Marfa pekar på Ludovick
Der.

Ludovick.

Min dotter! Minna vill
Du en bryd mig gifva med
Bort till ewigheten.

Marfa. Sej.
Hon din dotter ej.

Wladimir Natalia

Marfa.

Jag det kände, men min hämd
Lille nyta af er saknad.

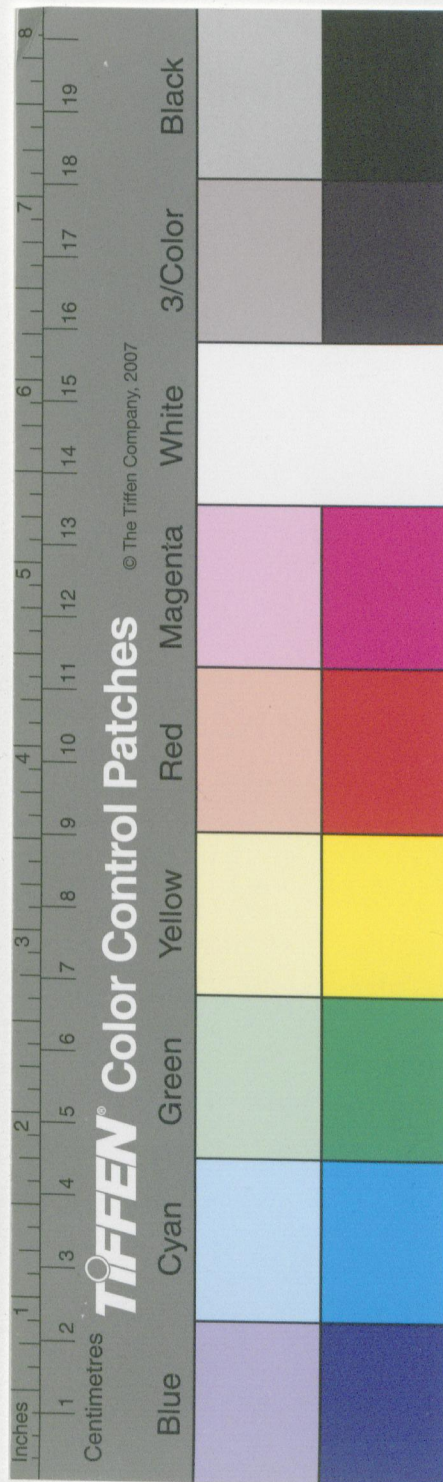
Det som närde plöjaren, jag
Uti syndigt band förenad
Bor och syfter. Plöjaren / Hördes.
Wladimir, du synt har.

Ludovick.

Adward, ha din illka
Var du ej blott vantrons syfter.

Marfa.

Magter Hälsare än min
Brida mig allt yngre
Du, den ring, Natalia, vise

För den fallne mannen der.

Katinka (trycker upp en ring som hon
bar vid ett ~~hals~~ ring haken)

Moder där mag god den dotter

För en hvarf man gifver den

Mig att jag och moder äter

O - - - - -

(Hon räcker ingen ~~hän~~
iöjande öfverfly)

Ludovick (seer i ena med möda och
omfångar henne med ett
nöt)

O mitt barn jag dig de finnes

Först vid grafven dörr gen

Ak! der är - - - på mörkt i den - - -

Ingen hoppets - - - tråder vinkar -

Bröstlingen. - - - - -

(Fallor till bakom och dö)

Katinka

Gud handör! o fader ämnar
G ditt barn.

Marta (högljudigt)

Min tid är kommen

Hämnens magt är afsvannnen
(går)

Wener

Mademoiselle Katinka Polenin (sken Alexan-
dra ~~och~~ ~~de~~ ~~genten~~ (som bärs en hufvud))
Mademoiselle

Katinka (sitter kom)

Låt mig dig som bröden trycka

Till mitt hjerta. Sysskonkarlek

Skiljt du bröder mina vingar

Giver mig. Du rätt förklarar

Kanstan som i hjerta bor.

Alexandra (inträdande)

Skynadom att de skade för

Polenin (med mätta, påfärdiga
Ludovicks lik)

Der för sent all hjälp

Mademoiselle

G behöfver jagom vara

Döden ren mig nalkas

Alexandra

God förföring möta her
Minnet!

Mina blickar öfverallt
 Då jag hastade förbi
 Jettebrun, omfrån vägen
 Skådas; händelseanden der
 Stod med konst förfädd blick,
 Och från hennes läppar dånar
 Vildt ett hänskratt, det ljumma
 Störkar hon; dalyans skot
 Och utaf de ynfles våldsamhet
 Plukas i ett ögonblick

(Olavin och Natalia i träd,
 se s. 10.)

Madamer

Med den arma, vildt förde
 Eke Sömmas härt. (Storre)

Men jag känner kraften tyra
 Spjåva lyter. Skuld skyldar
 Skott din frakitel. Jag ej lylla
 Fick den käre broders flykt.

Proden, - Olavin du denne jukar
 på sin dand.

Lemne till Laarens händer.

Honom jag. Redellans för

Landet, honom troget gjut.

Uch hys den, hvars död försonar

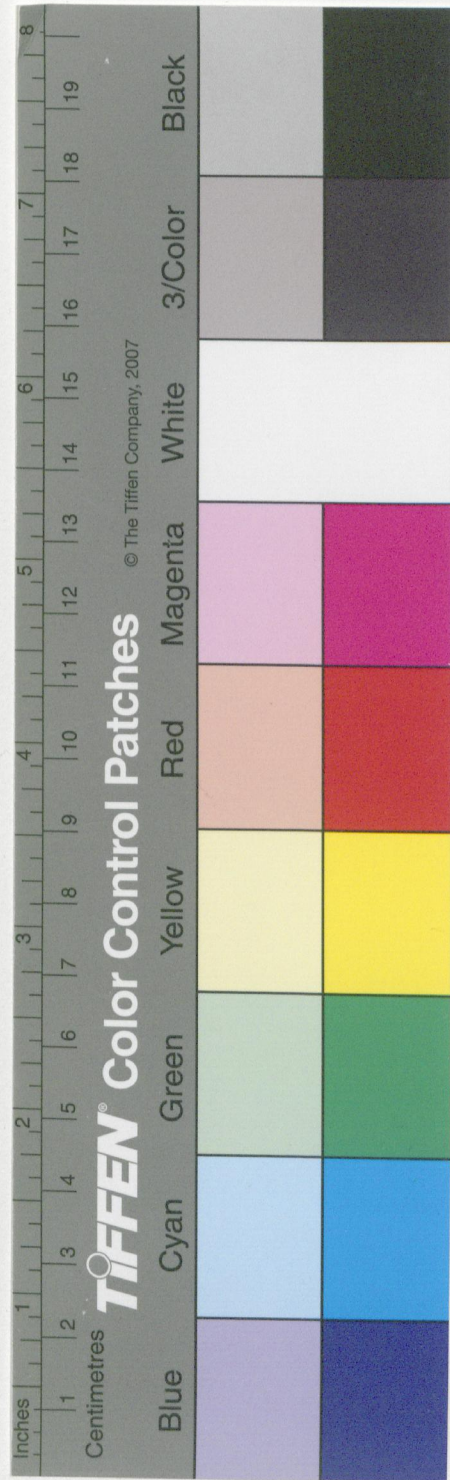
Det allpragt, på som min

Jung är de ej karyans hand.

Glommen mig ej - Anden flyr

Hem - till hjertes hemla - land.

10 2

och utaf de piffles värld samt
Plukas i ett ögonblick
(Vladimir och Natalia utman-
ka sapa.)

Madame

Med den arma, välförda
Eke Sömmas härt. O stime!

Men jag känner kraften tyra -
Ljunga syster. O skuld skyldlar
Hälsat din framtid. Jag ej lylla
Fick den käre broderns pligter.

Brodern, - Vladimir du minne ju
na i sin sista

